

РЕШЕНИЕ

№ 6102

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3350** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба с вх. № Е-12-00-19/26.03.2020 г. по описа на КЕВР, подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 256, представлявано от управителя Х. К. П., чрез адв. М. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 8, срещу Решение № Ж-186/13.03.2020 г., издадено от КЕВР, с което е прекратено административното производство по подадената от дружеството жалба с вх. № Е-12-00-19/27.01.2020 г. по описа на КЕВР, подадена от [фирма] срещу [фирма].

В жалбата е посочено, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като КЕВР погрешно е интерпретирала фактите и доказателствата по преписката. Твърди се, че с подадената до КЕВР жалба е поискано не да бъде пререшен спор, приключил с влязло в сила съдебно решение, а да бъде задължено [фирма] да осигури условия за изпълнение на договорното задължение на дружеството-жалбоподател по Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г. за изграждане на кабелна линия. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като преписката бъде върната на КЕВР за ново произнасяне със задължителни указания.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Заявява, че не

претендира разноски в производството.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание се представлява от юрк. И., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма] – в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В КЕВР е постъпила жалба от [фирма] срещу [фирма], относно неизпълнение на задължения по Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа и Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници. Видно от съдържанието на подадената до КЕВР жалба от [фирма], с нея е поискано да бъде задължено [фирма]: 1. Да възстанови достъпа до мрежата на 5 МВ, съгласно Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г.; 2. Да бъде задължено [фирма] да изпълни задължението си по чл. 4.3.2 от Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г. и в 6 месечен срок да се снабди с необходимите вещни и административни права за изграждането на желаната кабелна линия.

В жалбата е посочено, че [фирма] е производител на енергия от възобновяеми енергийни източници и собственик на две съседни фотоволтаични централи в землището на [населено място], общ. С. с мощност 2 МВ и 3 МВ.

По Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г. (за 3 МВ) и № 53519/30.07.2013 г. (за 2 МВ), между [фирма] и [фирма], след двегодишна експлоатация е отдавана мощност 5 МВ, [фирма] е спряло достъпа до мрежата за 1 МВ отдавана мощност с мотив – неизпълнени СМР по изграждане на допълнителна кабелна линия по чл. 2.1 от Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г.

Съгласно чл. 4.3 от договора за присъединяване, сроковете за изграждане на съоръженията за присъединяване започват да текат, след като бъдат изпълнени всички условия, а именно посочените в т. 4.3.2 от договора – производителят или съответните лица, през чиито имоти преминават съоръженията за присъединяване, учредят в полза на [фирма] сервитутни права, право на стоеж или прехвърлят собствеността за частта от имотите, през които преминават съоръженията за присъединяване.

С нотариална покана, връчена на 08.01.2020 г., [фирма] е уведомило [фирма], че ще изпълни съдебното решение, но съгласно т. 4.3 от договора за присъединяване, задължение на [фирма] е да осигури условията за изграждането на кабелната линия в разумен срок от 6 месеца.

[фирма] е уведомило [фирма], че в изпълнение на влязло в сила съдебно решение, въпреки че първоначално определеният срок – 02.05.2014 г., не е бил спазен по вина на електроразпределителното дружество, тъй като то не е придобило необходимите вещни и сервитутни права, като израз на добра воля новира срока по чл. 4.2.2 (който съгласно договора се определя от производителя) за изграждане на новата кабелна линия на 31.12.2020 г. [фирма] в рамките на първите шест месеца от този период следва да изпълни своята част от задълженията си по договора за

присъединяване и придобие вещните права и строителните разрешения, които са необходими.

В отговор на нотариалната покана, [фирма] уведомило жалбоподателя, че не смята да изпълни посочените си задължения и отказва бъдеща кореспонденция и координация по въпроса.

С писмо от 12.02.2020 г. [фирма] е представило становище по подадената до КЕВР жалба, в което е посочило, че тя касае спор, който вече е разрешен с влязло в сила съдебно решение. Относно твърдението в жалбата, че [фирма] не е изпълнило задължението си по т. 4.3.2 от договора за присъединяване, е уточнено, че точката за присъединяване, определена по договора за втори етап, е съществуващ стълб СРС № 30, който се намира в сервитута на съществуващата ВЛ 20 КВ „Г.“ от подстанция „С.“. Поради това обстоятелство не е необходимо да бъдат учредявани права на строеж, сервитути права или прехвърляне на собственост в полза на електроразпределителното дружество. Е. дружество е изпълнило задължението си по договора да монтира РОММ на СРС № 30.

По делото е представено Решение № 5/04.01.2019 г. на Пловдивски апелативен съд по т.д № 618/2018 г. От това съдебно решение се установява, че [фирма], в качеството си на производител на електрическа енергия от ВЕИ, е завело гражданско дело срещу [фирма], тъй като е бил преустановен достъп на електроенергия с мощност 1 МВ и е осигурен достъп само до 2 МВ, вместо предвидените в Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г. 3 МВ. Договорът за достъп и договорът за присъединяване са функционално свързани и обективират едно правоотношение. Това се извежда и от чл. 23 от раздел IX от Общите условия за достъп на производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, според който клаузите от договора за присъединяване са неразделна част от договора за достъп. Отдаването на електроенергия с мощност 3 КВ от ФВЕЦ е предвидено на етап втори от договора за присъединяване, след изграждането от производителя на предвидените за втори етап присъединителни съоръжения, които не са изградени. Правото на отдаване на електроенергия с мощност 3 МВ, не е възникнало.

Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г. не е прекратен ex lege. Съгласно чл. 10.4, раздел X „Изменение, допълнение и прекратяване на договора“, договорът се счита за изпълнен след представяне на документ за въвеждане в експлоатация на съоръженията за присъединяване и на електрическата централа, издаден по реда на ЗУТ, и поставянето им под напрежение. Тази клауза е съобразена с чл. 20, ал. 1 от Наредба № 6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. Договорът за присъединяване може да се счита за изпълнен само по отношение на етап първи. Поради неизпълнението на техническите параметри от производителя на електроенергия и условията за присъединяване за етап втори, действието на договора за присъединяване не може да бъде прекратено поради изпълнението му.

Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г. е сключен преди изтичането на предвидения в договора за присъединяване от 2011 г. срок да

завършване на втори етап – 02.05.2014 г., поради което и в съответствие с договора за присъединяване е предвидено отдаването на активна мощност към мрежата 3 МВ. При неизпълнение на техническите параметри, предвидени в договора за присъединяване, необходими за отдаване към мрежата на активна мощност от 3 МВ в уговорения срок, достъпът е този, съответстващ на техническите параметри, предвидени за първи етап – 2 МВ.

Клаузата от договора за присъединяване, регламентираща втория етап – чл. 2.2.2, както и клаузата в чл. 23 от Общите условия, не са неравноправни и не представляват злоупотреба с монополно положение по смисъла на чл. 21, ал. 4 от ЗЗК. Понятието „неравноправна клауза“ е дефинирано в ЗЗП. Правоотношенията между страните не са от категорията, по отношение на които са приложими нормите на ЗЗП, визирани в разпоредбата на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП – правоотношения между потребител - всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност, от една страна и от друга – търговец.

Съгласно чл. 21, ал. 4 от ЗЗК се забранява поведението на предприятия с монополно или господстващо положение, както и на две или повече предприятия със съвместно господстващо положение, което може да предотврати, ограничи или наруши конкуренцията или да засегне интересите на потребителите, като поставя сключването на договори в зависимост от поемането от другата страна на допълнителни задължения или сключване на допълнителни договори, които по своя характер или обичайната търговска практика не са свързани с предмета на основния договор или с неговото изпълнение.

Клаузите на чл. 2.2.2 от договора за присъединяване, както и на чл. 23 от ОУ не поставят сключването на договора в зависимост от поемане от страна на [фирма] на допълнителни задължения, които по своя характер или съгласно обичайната търговска практика не са свързани с предмета на основния договор или с неговото изпълнение. Изискването за изграждането на допълнителни присъединителни съоръжения от страна на производителя е свързано именно с предмета на договора и с неговото изпълнение.

С Решение № 5/04.01.2019 г. на Пловдивски апелативен съд е прието, че спирането на достъпа е било правомерно, тъй като производителят не е изпълнил задължението си за изграждане на нова кабелна линия, свързваща два обекта на [фирма], далеч от границите на собствеността на производителя (между СРС № 30 на ВР 20 КВ „Г.“, от ВС „А.“, от п/ст „С.“ до новия СРС, вграден между СРС № 92/41 и 92/42 от ВЛ „Д.“), предвидена за изграждане на етап втори от договора за присъединяване.

В Определение № 550/02.12.2019 г. по т.д. № 1265/2019 г. ВКС е приел, че Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г. не може да се разглежда като самостоятелен юридически факт и самостоятелен източник на правоотношения, тъй като същият е функционално свързан с Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.08.2011 г. и съответно изпълнението или неизпълнението на поетите от страните задължения с Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013

г. не може да се преценява изолирано от изпълнението на поетите от страните задължения с Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.08.2011 г.

Съобразявайки цитираните съдебни решения на Пловдивски апелативен съд и на ВКС, с Решение № Ж-186/13.03.2020 г. КЕВР е прекратила административното производство по подадената жалба от [фирма].

По делото са представени Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г. и Договор за достъп до електроразпределителната мрежа на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници № 5351/30.07.2013 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КЕВР, в съответствие с предоставените му правомощия по ЗЕ.

Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му.

От административния орган не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е колегиален орган, който се състои от 9 членове. Според чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, КЕВР е постоянно действащ орган, който заседава, като са присъствали повече от половината от членовете. Видно от приложения по делото Протокол № 65/13.03.2020 г. от проведеното закрито заседание на КЕВР, на него са присъствали 6 от членовете на КЕВР, като решението е взето с 6 гласа „за“, три от които на членовете на КЕВР със стаж в енергетиката.

От оспореното решение се установява, че страни в административното производство са били [фирма] и [фирма]. От приложеното по делото съдебно решение на Пловдивски апелативен съд е видно, че страни в проведеното съдебно производство са били [фирма] и [фирма].

Видно от описаното по-горе съдебно решение на Пловдивския административен съд, със същото е отхвърлена исковата претенция на [фирма], касаеща спиране на достъпа до електропреносната мрежа за 1 МВ отдавана мощност. Съдът е установил, че от [фирма] не са изградени присъединителни съоръжения – кабелна линия, предвидени за втори етап, съгласно Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа № 5351/02.05.2011 г., поради което не са изпълнени условията по договора за присъединяване за осигуряване на достъп до електропреносната мрежа на 3 МВ отдавана мощност.

В подадената по административен ред жалба до КЕВР се иска произнасяне относно законосъобразността на спирането на достъпа на електропреносната мрежа за 1 МВ отдавана мощност поради неизпълнени СМР по изграждане на допълнителна кабелна линия, съгласно сключения Договор за присъединяване на електрическа централа към електроразпределителната мрежа.

Съдът приема, че е налице идентичност на страните, както и на спорните правоотношения, в съдебното производство пред Пловдивския апелативен съд и

посочените в подадената до КЕВР жалба от [фирма].

Постановеното съдебно решение е от 04.01.2019 г. и предхожда подаването на жалбата до КЕВР, която е входирана на 27.01.2020 г. Към момента на извършване на преценката за допустимост на направеното пред КЕВР оспорване, е било налице влязло в сила съдебно решение, което на основание чл. 297 от ГПК е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България.

В тази връзка са неоснователни възраженията на адв.С., че за да изпълнят решението на Пловдивския апелативен съд, заинтересованата страна е следвало да се снабди със сервитутни и вещни права върху трасето за изграждане на новата кабелна линия, която жалбоподателят е задължен да изгради. Съгласно цитираните съдебни решения, новата кабелна линия е съоръжение за присъединяване и не е част от електроразпределителната мрежа. Видно от договор № 5351/02.05.2011г. присъединяването на двете съседни фотоволтаични централи следва да се осъществи на два етап, описани в раздел II на договора. Точката на присъединяване, определена с договора за втори етап е съществуващ стълб – СРС № 30, който се намира в сервитута на съществуваща ВЛ 20kV „Г.“ от подстанция „С.“, поради което не е необходимо да бъдат учредявани права на строеж, сервитути или прехвърляне на собственост в полза на заинтересованата страна – електроразпределителното дружество. [фирма] е изпълнило задълженията си по договора да монтира РОММ на СРС № 30 и не е необходимо да придобива или отстъпва права.

С оглед изложеното, решението на КЕВР, с което е прекратено административното производство по подадената жалба поради наличие на влязло в сила съдебно решение между същите страни и касаещо същите спорни правоотношения, е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

При този изход на спора заинтересованата страна има право на разноски в производството, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № Е-12-00-19/26.03.2020 г. по описа на КЕВР, подадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 256, представлявано от управителя Х. К. П., чрез адв. М. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 8, срещу Решение № Ж-186/13.03.2020 г., издадено от КЕВР, с което е прекратено административното производство по подадената от дружеството жалба с вх. № Е-12-00-19/27.01.2020 г. по описа на КЕВР, подадена от [фирма] срещу

[фирма].

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, офис 256, представлявано от управителя Х. К. П., да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: